

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4768

Dosar nr.12661/2/2010

Ședința publică de la 11 decembrie 2014

Președinte:	.X.	- Judecător
	.X.	- Judecător
	.X.	- Judecător
	.X.	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr.X. din 18 decembrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic .X., intimata-reclamantă S.C. .X. S.A., prin avocat .X. și intimatele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili – Activitatea de Inspecție Fiscală, Serviciul de Inspecție Fiscală Regională IX .X., prin același consilier juridic .X..

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termenul prevăzut de lege, fiind scutit de plata taxei judiciare de timbru și de timbrul judiciar.

Se mai referă că intimata-reclamantă a depus la dosarul cauzei întâmpinare, care a fost comunicată celorlalte părți.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul declarat.

Recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, modificarea sentinței atacate și, pe cale de consecință, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, pentru motivele dezvoltate pe larg în cuprinsul cererii de recurs.

Susține că, în speță, hotărârea instanței de fond a fost dată cu aplicarea greșită a legii, în condițiile în care intimata-reclamantă, în calitate de beneficiar

al operațiunilor prevăzute de art.160 alin.(2) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, avea obligația de a aplica măsurile de simplificare.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța de fond le-a acordat într-un quantum disproporționat în raport de dificultatea, complexitatea și durata cazului, dar și de timpul și volumul muncii depuse în executarea mandatului de reprezentare.

Intimata-reclamantă S.C. .X. S.A, prin avocat, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală, făcând trimitere la argumentele expuse pe larg în scris.

Subliniază că măsura instituită de dispozițiile art.160 Cod fiscal în ceea ce privește taxarea inversă nu intra în obligația reclamantei, ci în sarcina furnizorilor reclamantei.

În ceea ce privește critica vizând acordarea cheltuielilor de judecată, arată că instanța de fond nu putea cenzura acordarea acestora, în raport de dispozițiile art.274 Cod procedură civilă, întrucât cheltuielile priveau taxa de timbru, timbrul judiciar și onorariul perceput de expertul desemnat în cauză și nu onorariul de avocat.

Precizează că partea pe care o reprezintă își rezervă dreptul de a solicita cheltuieli de judecată în recurs pe cale separată.

Înalta Curte, în baza art. 150 și art. 256 din Codul de procedură civilă, rămâne în pronunțare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr..X. din 18 decembrie 2012, Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. S.A., în contradictoriu cu pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili – Activitatea de Inspecție Fiscală, Serviciul de Inspecție Fiscală Regională IX .X.; a anulat Decizia nr. .X./04.06.2010 emisă de ANAF - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili și pe cale de consecință, a anulat obligațiile reclamantei de a storna taxa pe valoare adăugată în sumă de .X. lei prin contul de furnizori; de a efectua înregistrarea contabilă 4426=4427 pentru suma de .X. lei; de a înregistra în Decontul de taxă pe valoare adăugată, întocmit la finele perioadei fiscale în care controlul a fost finalizat, la rândurile de regularizări, a operațiunilor mai sus arătate; a

modificat parțial concluziile Raportului de inspecție fiscală nr. .X./25.03.2010 în sensul recunoașterii sumei de .X. lei - TVA deductibilă care trebuia efectiv rambursată reclamantei de către ANAF-D.G.A.M.C. și a obligat pârâții să plătească reclamantei suma de .X. lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut situația de fapt potrivit căreia, în anul 2008, reclamanta a făcut obiectul unei inspecții fiscale generale efectuate de către inspectori din cadrul ANAF - DGAMC - Activitatea de Inspecție Fiscală - Serviciul de Inspecție Fiscală Regională IX .X., la sfârșitul căreia a fost încheiat Raportul de inspecție fiscală nr. .X./11.11.2008. în baza Raportului de Inspecție Fiscală, ANAF -DGAMC a emis Decizia de impunere nr. .X./11.11.2008.

Cele două acte administrative fiscale au făcut obiectul unei Contestații, soluționate prin Decizia Direcției Generale de Soluționare a Contestațiilor nr. 430/2009. Prin Decizia de soluționare s-a dispus, printre altele, desființarea Deciziei de impunere inițiale pentru suma de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată înscrisă în facturi de către prestatori de lucrări de construcții-montaj. În cadrul Deciziei de soluționare a contestației (pag. 51-53), desființarea Deciziei de impunere pentru suma de TVA de .X. lei a fost motivată de necesitatea reanalizării dreptului de deducere a TVA de către organele de inspecție fiscală.

Ca urmare a desființării Deciziei de impunere inițiale, inspectori din cadrul DGAMC - Serviciul de Inspecție Fiscală Regională IX .X. („organele de inspecție fiscală”) au procedat în perioada 01.03.2010 - 22.03.2010 la efectuarea unei inspecții fiscale parțiale, având drept obiect reverificarea taxei pe valoarea adăugată în conformitate cu cele menționate în Decizia nr. 430/2009.

În Raportul de inspecție fiscală nr. .X./25.03.2010 încheiat ca urmare a acestei inspecții fiscale parțiale, în ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând TVA, organele de inspecție fiscală au concluzionat că societatea nu a respectat prevederile art. 160 din Codul fiscal, respectiv să aplice taxarea inversă în cazul facturilor respective. În baza Raportului de inspecție fiscală, ANAF-DGAMC a întocmit Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./25.03.2010 prin intermediul căreia s-a cerut societății reclamante să efectueze o serie de operațiuni contabile și înregistrări în Decontul de TVA al căror efect este plata de către societate la bugetul statului a unei sume de .X. lei.

Împotriva Raportului de inspecție fiscală și a Dispoziției de măsuri aferente, societatea reclamantă a depus la ANAF-DGAMC Contestația înregistrată sub numărul .X./13.05.2010, prin care solicita anularea Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr..X./25.03.2010 și modificarea parțială a concluziilor Raportului de inspecție fiscală nr.

.X./25.03.2010 în sensul recunoașterii sumei de .X. lei drept taxă pe valoarea adău ată deductibilă care trebuie efectiv rambursată societății de către A AF-DGAMC.

Prin Decizia nr. .X./4.06.2010 ANAF-DGAMC a respins contestația formulată de reclamantă.

În urma noii verificări efectuate, organele de inspecție fiscală au apreciat că tratamentul din punct de vedere al TVA al facturilor respective a fost eronat, și că pentru corectarea situației, reclamanta trebuie să: storneze taxa deductibilă înregistrată anterior, să efectueze înregistrarea contabilă 4426 = 4427 pentru suma în cauză, să înregistreze aceste operațiuni în Decontul de TVA.

Curtea a apreciat că acțiunile la care intimatele au obligat reclamanta prin intermediul Dispoziției de măsuri sunt nelegale și în contradicție cu principiile și mecanismele taxei pe valoarea adăugată așa cum au fost ele statuate și interpretate de către legiuitor și Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Curtea a menționat că, în domeniul taxei pe valoarea adăugată, în cadrul hotărârilor Curții de Justiție Europene se face referire la o serie de principii. Alături de principiul echivalenței și efectivității, principiul încrederii legitime, principiul abuzului de drept, un principiu esențial aplicabil în domeniul TVA este principiul neutralității fiscale, instanța luând în considerare conținutul Directivei 6 CEE care a fost înlocuită cu Directiva CE nr. 112/2006, care ulterior a devenit Directiva TVA.

În acest context, prima instanță a apreciat că măsurile la care a fost obligată reclamanta prin Raportul de inspecție fiscală și prin Dispoziția de măsuri, semnifică plata către statul român a sumei de .X. lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată, fără ca aceasta să o poată recupera de la furnizorii către care a efectuat plata, în condițiile în care, conform principiului neutralității, impactul operațiunii asupra sa trebuie să fie zero.

Astfel, a constatat judecătorul fondului, suma de .X. lei reprezintă TVA aferentă unor facturi emise de furnizori ai societății reclamante pentru lucrări de construcții montaj în anul 2007. Asupra sumelor facturate furnizorii au colectat TVA în cotă de 19%. Reclamanta a plătit furnizorilor această TVA și a înregistrat-o ca taxă deductibilă și ca (parte din) sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată de recuperat în evidențele sale contabile și fiscale întocmite pentru perioadele respective.

Conform art. 145 - 147 C. fiscal, achizițiile fiind efectuate în scopul desfășurării de operațiuni taxabile, societatea și-a exercitat dreptul de deducere al taxei, înregistrând în evidențele sale contabile și fiscale o creanță

asupra statului, pe care și-a recuperat-o prin decontul de TVA - conform prevederilor art. 147¹ Cod fiscal.

Rezultatul operațiunii a fost așadar neutru (zero) atât pentru reclamantă cât și pentru stat, pe de o parte societatea plătind efectiv TVA în cauză către furnizorul său, iar acesta din urmă plătind-o statului, iar pe de altă parte societatea recuperând această taxă prin decontul de TVA.

Curtea a considerat că acest rezultat este în deplină concordanță cu Directiva TVA și jurisprudența Curții Europene de Justiție în materie de TVA care consacră principiul neutralității fiscale a sistemului de TVA și a avut în vedere câteva decizii ale Curții Europene de Justiție (CEJ) care statuează acest principiu.

Totodată, prima instanță a remarcat că, în ciuda recomandărilor menționate în Decizia de soluționare a contestației nr. 430/2009, organele de control fiscal care au efectuat reverificarea reclamantei și au întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. .X./25.03.2010 au încălcat principiul fundamental privind neutralitatea sistemului de TVA prevăzut în Directiva TVA și în diverse Decizii CEJ.

Astfel, intimatele nu au contestat faptul că lucrările de construcții montaj au fost contractate de reclamantă în scopul desfășurării de operațiuni taxabile, ceea ce înseamnă că în mod implicit intimatele admit faptul că societatea a îndeplinit principiul general de deductibilitate în materie de TVA. Acestea au pretins însă societății să se conformeze, la trei ani după realizarea acestora, unei proceduri care în fapt nu are un rezultat neutru pentru .X., ci obligă societatea să suporte costul TVA aferent operațiunii, ducând așadar la încălcarea principiului general de deductibilitate în materie de TVA și la îmbogățirea statului fără justă cauză.

Intimatele au apreciat că în fapt lucrările și serviciile facturate de către furnizori în anul 2007 erau supuse din punct de vedere al TVA măsurilor de simplificare, respectiv mecanismului de taxare inversă. Conform acestui mecanism furnizorii erau obligați să emită facturi fără să înscrie TVA aferentă, înscriind doar mențiunea „taxare inversă” pe factură, iar clientul nu trebuia să plătească către furnizori TVA în cauză.

Curtea a apreciat ca fiind important de menționat că, pentru a asigura respectarea principiului neutralității fiscale, organele fiscale trebuiau să aplice complementar măsurile necesare și în cazul furnizorilor, prin efectuarea unui control încrucișat. În cauză însă, prin controalele efectuate la unii furnizori ai reclamantei, ANAF a confirmat că suma respectivă trebuia să fie colectată de furnizori, lipsind astfel de temei reclamanta de la recuperarea sumei pe această cale. Cu alte cuvinte, intimatele nu au corelat, în cadrul reverificării situației fiscale, măsurile dispuse reclamantei cu măsuri complementare

pentru furnizorii acesteia. Numai prin măsuri dispuse și în sarcina furnizorilor reclamantei, de îndreptare a greșitei colectări a TVA, s-ar fi ajuns la asigurarea neutralității fiscale.

S-a concluzionat astfel că printr-o aplicare neunitară a legislației fiscale, intimatele au obligat reclamanta la măsuri al căror efect este imposibilitatea de recuperare a TVA. Organele fiscale nu au aplicat unitar măsurile de simplificare în cazul operațiunilor de construcții montaj, acestea ordonând măsuri numai în ceea ce privește reclamanta, în vreme ce în cazul furnizorilor ce au emis facturi cu TVA către reclamantă, au confirmat corectitudinea colectării TVA și virarea acestei taxe către stat.

Împotriva acestei hotărâri, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a declarat recurs, invocând în drept dispozițiile art. 304 pct.9 din Codul de procedură civilă.

Principala critică adusă de recurentă a vizat interpretarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art. 160 Cod fiscal și a pct. 82(10) din HG nr.44/2004.

De asemenea, s-a imputat instanței de fond că a interpretat și aplicat greșit art. 274 Cod procedură civilă, obligând autoritatea pârâtă la plata cheltuielilor de judecată.

În dezvoltarea primului motiv de recurs, enunțat, s-a arătat că societatea intimată avea obligația de a aplica măsurile de simplificare, fără ca prin respectarea acestei prevederi legale să fi fost afectat principiul neutralității fiscale, așa cum a reținut prima instanță. Se apreciază că sunt nefondate susținerile societății în sensul că sunt nelegale concluziile organelor de control și măsurile dispuse deoarece ar fi în vădită contradicție cu principiile și mecanismele taxei pe valoarea adăugată așa cum au fost ele statuate de legiuitor și de jurisprudența CJUE.

Concluziile și măsurile dispuse în Raportul de inspecție fiscală nr. .X./25 martie 2010 și în Dispoziția de măsuri nr. .X./25 martie 2010 se bazează pe art. 160 din Legea nr. 571/2003 cu modificările și completările ulterioare, în forma în vigoare pentru anul 2007, precum și pe pct.82(10) din HG nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, de asemenea în forma în vigoare pentru anul 2007. Potrivit acestora, intimata-reclamantă în calitate de beneficiar al operațiunilor prevăzute la art. 160(2) lit.c) din Legea nr. 571/2003 avea obligația de a aplica măsurile de simplificare (procedura de aplicare a acestor măsuri fiind reglementată și în situația în care furnizorii săi nu ar fi aplicat măsurile de simplificare la emiterea facturilor) astfel încât prin respectarea acestor dispoziții legale principiul neutralității ar fi fost respectat, contrar celor susținute prin acțiune.

În altă ordine de idei, a apreciat recurenta că nerespectarea obligației fiscale de către unii contribuabili nu justifică adoptarea unui comportament fiscal asemănător.

Faptul că inspecțiile fiscale se efectuează prin sondaj nu înseamnă că verificările desfășurate la furnizorii de construcții montaj ai SC .X. SA implică acceptarea de către organele de inspecție fiscală a neaplicării măsurilor de simplificare privind TVA de către aceste societăți.

În privința cheltuielilor de judecată stabilite în sarcina pârâtei prin sentința recurată s-a arătat, în principal, că în mod incorect s-a făcut aplicația art. 274(1) Cod procedură civilă deoarece nu s-ar putea reține vreo culpă a pârâtei, iar în subsidiar, au fost invocate dispozițiile art.274(3) Cod procedură civilă solicitându-se diminuarea cheltuielilor, fiind considerate disproportionat de mari în raport de activitatea prestată de avocat. În plus, referitor la cererea subsidiară s-a arătat că este necesar să se țină seama că autoritatea recurentă este un terț față de contractul de asistență juridică perfectat între reclamantă și societatea de avocatură, iar condiția cuantumului rezonabil al cheltuielilor de judecată nu este îndeplinită în cauză.

Prin întâmpinare, intimata S.C. .X. S.A., a apreciat că recursul este nefondat și că se impune menținerea ca legală și temeinică a soluției pronunțate de Curtea de Apel .X., subliniind că anularea actelor administrativ-fiscale este o consecință firească a constatării că prin măsurile dispuse în sarcina societății a fost încălcat principiul neutralității taxei, fără ca aceasta să aibă posibilitatea de a recupera TVA plătită furnizorilor. S-a reamintit importanța jurisprudenței CJUE (cazul C-255/02 pct.78, Cazul C-78/00 pct.33, cazurile reunite C-95/07 și C-96/07 pct.62) și a celorlalte argumente pe care s-a întemeiat cererea de chemare în judecată.

Cu privire la cheltuielile de judecată intimata a arătat că nu poate fi pusă în discuție existența culpei din moment ce acțiunea a fost admisă în tot; potrivit art. 274)2) Cod procedură civilă nu se poate diminua cuantumul cheltuielilor care reprezintă taxa de timbru, timbru judiciar și onorariul pentru expertul desemnat de instanță, iar nu și onorariul avocațial.

Examinând cauza prin prisma obiectului ei, a normelor legale aplicabile, a probatoriului administrat (înscrisuri și expertiză contabilă) Înalta Curte reține că recursul este nefondat și îl va respinge ca atare, pentru cele ce vor fi punctate în continuare.

Obiectul acțiunii formulate de SC .X. SA în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)-Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (DGAMC) și ANAF –DGAMC –Activitatea de Inspecție Fiscală, Serviciul de Inspecție Fiscală Regională IX .X. a vizat

anularea Deciziei nr. .X./ 4 iunie 2010 emisă de ANAF – DGAMC prin care a fost soluționată/respinsă contestația împotriva Dispoziției de măsuri nr. .X./25 martie 2010 și a Raportului de inspecție fiscală nr..X./25 martie 2010 încheiate de organele de inspecție fiscală din cadrul ANAF-DGAMC - Activitatea de Inspecție Fiscală, Serviciul de Inspecție Fiscală Regională IX .X. , cu consecința modificării parțiale a concluziilor raportului de inspecție fiscală din 25 martie 2010 în sensul recunoașterii sumei de .X. lei drept taxă pe valoarea adăugată (TVA) deductibilă care trebuia efectiv rambursată de către ANAF-DGAMC .

Inspecția fiscală parțială a avut ca obiect verificarea modului de respectare de către SC .X. SA a prevederilor legale privind TVA, pe perioada 1 ianuarie 2006-31 decembrie 2007, fiind dispusă ca urmare a Deciziei DGSC nr.430/ 2009 prin care s-a desființat parțial Decizia de impunere nr. .X./11 noiembrie 2008 pentru suma totală de .X. lei reprezentând TVA și majorări de întârziere, urmând ca organele de inspecție fiscală, printr-o altă echipă decât cea care a întocmit actul de control contestat și desființat să procedeze la o nouă verificare a aceleiași perioade și a aceluiași tip de impozit, ținând cont de prevederile legale aplicabile în speță și de cele precizate în Decizia nr.430/2009.

Prin Raportul de inspecție fiscală nr. .X./25 martie 2010, încheiat ca urmare a acestei inspecții fiscale parțiale, în ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând TVA, organele fiscale au stabilit că societatea contestatoare nu a respectat dispozițiile art. 160 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal (în continuare Codul fiscal), mai exact că nu a aplicat taxarea inversă în cazul facturilor emise de furnizori ai SC .X. SA pentru lucrări de construcții montaj în anul 2007. Pe baza acestui raport, ANAF- DGAMC a întocmit dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. .X., măsurile stabilite în sarcina societății fiind de a storna TVA deductibilă în sumă de .X. lei prin contul de furnizori, de a efectua înregistrarea contabilă 4426=4427 cu suma de .X. lei și de a înregistra aceste operațiuni în Decontul de TVA (cod 300), întocmit de finele perioadei fiscale în care controlul a fost finalizat (luna martie 2010) la rândurile de regularizări. Organele de inspecție fiscală concluzionat că SC .X. SA nu trebuia să facă plata TVA către furnizori/prestatori, ci să înscrie din proprie inițiativă mențiunea „taxare inversă” în facturile primite și să evidențieze TVA atât ca taxă colectată cât și ca taxă deductibilă în decontul de TVA. Temeiul de drept al acestor măsuri a fost indicat ca fiind art. 160(1), (2) lit.c) și (5) din Codul fiscal, modificat și completat, precum și pct.82(10) din HG nr.44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

SC .X. SA a contestat Raportul de inspecție fiscală și Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală din 25 martie 2010, iar prin Decizia nr..X./4 iunie 2010, contestată în litigiul de față, ANAF-DGAMC a respins această contestație.

Așa cum se poate observa din considerentele sentinței aflate în control judiciar, în mod judicios judecătorul fondului a evaluat acțiunea în anulare cu care a fost investit raportându-se atât la prevederile legale incidente, cât și la recomandările organului de soluționare a contestației inițiale, cuprinse în Decizia nr.430/ 2009.

Prin Decizia nr.430/2009 s-a stabilit că este necesar ca organele de inspecție fiscală să reanalizeze dreptul de deducere a TVA pentru lucrările de construcții montaj contractate de reclamantă și să țină seama în cadrul acestei analize de principiile invocate în Hotărârea CEJ în cazurile reunite C-95/07 și C-96/07.

Instanța a constatat că recomandările menționate mai sus au fost ignorate de organele de control fiscal și, în final, chiar de organul de soluționare a contestației împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. .X./25 martie 2010, încălcându-se principiul fundamental privind neutralitatea sistemului de TVA prevăzut în Directiva TVA (Directiva CE nr.112/2006) și statuat în jurisprudența CEJ, în acest sens fiind amintite, cu sublinierile necesare, hotărârile date în Cazul C-255/02, în Cazul C-78/00 și în cazurile reunite C-95/07 și C-96/07, în acest fel societatea reclamantă nemaiavăd posibilitatea de a recupera TVA plătită furnizorilor.

Prin soluția instanței s-au validat concluziile raportului de expertiză contabilă dispusă în cauză, concluzii potrivit cărora:

- suma de .X. lei reprezintă TVA aferentă unor facturi emise de furnizori ai societății reclamante pentru lucrări de construcții montaj în anul 2007, iar asupra sumelor facturate furnizorii au colectat TVA de la reclamantă, în cota de 19%;

- reclamanta a plătit TVA în suma amintită și a înregistrat-o ca taxă deductibilă și ca (parte din) sumă negativă de TVA de recuperat în evidențele sale contabile și fiscale întocmite pentru perioadele respective;

- conform art. 145-147 Cod fiscal, achizițiile fiind efectuate în scopul desfășurării de operațiuni taxabile (aspect necontestat de autoritatea fiscală), societatea și-a exercitat dreptul de deducere al taxei, înregistrând în evidențele sale contabile și fiscale o creanță asupra statului, la recuperarea căreia are dreptul în baza art. 147¹ Cod fiscal.

Așadar, rezultatul operațiunii este neutru (zero) căci societatea plătește efectiv TVA către furnizorul său, acest din urmă plătind-o statului, societatea recuperând taxa prin decontul de TVA.

Așa cum corect reține și prima instanță, prin aplicarea mecanismului de TVA aplicat de reclamantă (colectare și deducere), statul nu a suferit nici un prejudiciu, însă aplicarea măsurii impuse de autoritatea fiscală are ca rezultat încălcarea legii, a principiului neutralității, prin obligarea reclamantei la plata TVA, fără posibilitatea de a recupera această taxă.

Recurenta critică hotărârea primei instanțe arătând că societatea intimată trebuia să aplice mecanismul taxării inverse care ar asigura respectarea principiului neutralității, omițând a arăta că la mai mulți ani de la realizarea operațiunilor se cere societății intimată să se conformeze unei proceduri care în fapt nu are rezultat neutru pentru ea, căci o obligă să suporte costul TVA aferent operațiunii, ceea ce duce la încălcarea principiului general de deductibilitate în materie de TVA.

În analiza sa, instanța fondului a subliniat că pentru asigurarea principiului neutralității fiscale era obligatoriu să se aplice complementar măsurile necesare și în cazul furnizorilor, prin efectuarea unui control încrucișat. În speță, însă, prin controalele efectuate la unii dintre furnizorii reclamantei, ANAF a confirmat că suma respectivă trebuia să fie colectată de furnizori, lipsind în acest fel de temei reclamanta de la recuperarea sumei pe această cale.

În acest context, este justă concluzia că s-ar fi ajuns la asigurarea neutralității fiscale numai prin măsuri dispuse și în sarcina furnizorilor reclamantei, de îndreptare a greșitei colectări a TVA.

Observând că organele fiscale nu au aplicat unitar măsurile de simplificare în cazul operațiunilor de construcții montaj, ordonând măsuri numai în ceea ce o privește pe reclamantă, în timp ce în cazul furnizorilor ce au emis facturi cu TVA către reclamantă au confirmat corectitudinea colectării TVA și virarea acestei taxe către stat, instanța de fond a subliniat că a fost încălcat principiul aplicării unitare a legislației fiscale, consacrat de art. 5 din Codul de procedură fiscală și, nu în ultimul rând, principiul rolului activ al organului fiscal prevăzut de art. 7 Cod procedură fiscală.

Înalta Curte constată că prima instanță a aplicat corect dispozițiile art. 274(1) Cod procedură civilă, acordând reclamantei, la cerere, cheltuielile de judecată reprezentate de taxa judiciară de timbru, timbru judiciar și onorariu expert -8370 lei conform decontului depus la fila 931 vol. IV dosar fond.

Din conținutul textului legal amintit rezultă fără dubiu că s-a instituit o prezumție de culpă, iar în speță „partea care a căzut în pretenții” este autoritatea fiscală pârâta ANAF deoarece acțiunea societății reclamante a fost admisă în totalitate.

Cererii subsidiare a recurente de diminuare a acestor cheltuieli nu i se poate da curs deoarece dispozițiile art. 274(2) Cod procedură civilă sunt

clare „Judecătorii nu pot micșora cheltuielile de timbru, taxe de procedură și impozit proporțional, plata experților, despăgubirea martorilor, precum și orice alte cheltuieli pe care partea care a câștigat va dovedi că le-a făcut.”

Față de cele prezentate, Înalta Curte constată că nu există motive de reformare a sentinței atacate nici din perspectiva art. 304 pct.9 Cod procedură civilă invocat de recurentă, nici din perspectiva art. 304¹ Cod procedură civilă astfel că având în vedere dispozițiile art. 312(1) Cod procedură civilă și art. 20 din Legea nr.554/2004 modificată și completată

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr..X. din 18 decembrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 11 decembrie 2014.

JUDECĂTOR,
.X.

JUDECĂTOR,
.X.

JUDECĂTOR,
.X.

MAGISTRAT ASISTENT,
.X.